

סא"ל מחמוד ח'יר אל־דין, נולד ב־1977,
לחם במבצעים הסודיים והמסוכנים ביותר,
נפל ב־2018 בפעולה חשאית

נבר לא גיבור אלמוני

סא"ל מ', שהציל את חבריו כשנהרג בפעולה מבצעית חשאית ב־2018, הפך מאז לסמל ללא פנים
הבוקר הותרו לפרסום שמו ותמונתו של סא"ל מחמוד ח'יר אל־דין ז"ל מחורפיש, שקיבל אחרי מותו את
צל"ש הרמטכ"ל על פעולתו במבצע • ח'יר אל־דין, נשוי ואב לשניים, היה מנהיג כל חייו: בפנימיה
הצבאית, בסיירת הצנחנים ובמערך המבצעים המיוחדים באגף המודיעין • הוא פעל רבות למען החברה
הדרונית, עודד את בני הנוער להתגייס לשירות משמעותי ושימש עבורם אוזן קשבת • אלו פני הגבורה

יוסי יהושע

סא"ל מחמוד ח'יר אל־דין היה בן 41 פחות חודש כשנהרג בפעילות מבצעית ברצועת עזה. איש צללים, ההרוג הבכיר ביותר של צה"ל מאז "צוק איתן", לחם וכמפקד שאפיר לו לאחר מותו פרטיו לא פורסמו. הבוקר הותר צה"ל לפרסום את שמו, תמונתו וסיפורו של הגיבור שנודע עד כה כסא"ל מ'. ב־11 בנובמבר 2018 יצא סא"ל ח'יר אל־דין עם חייליו לפעולה חשאית בעומק שטח רצועת עזה, ובמהלכה התפתחו חילופי אש בין אנשי הכוח המיוחד לפעילי טרור פלסטינים, לאחר שחדרו בכוונותיהם. מתחקיר האירוע בחאן־יונס עולה כי סא"ל ח'יר אל־דין, יחד עם קצין נוסף, רס"ן ד', היו מחוץ לרכב המסוער, אחרי שעברו תחקיר על ידי כוח של חמאס שחשד בהם. סא"ל א' שהיה מפקד הכוח והיה ברכב הבין שהם עלולים "להישרף" ושהכיסוי שלהם נחשף, ולכן קיבל את ההחלטה הדרמטית לפעול באש חיה. הוא פגע בשוגג בחברו, סא"ל ח'יר אל־דין, והרג אותו.

סא"ל מחמוד ז"ל, בן בכור להוריו אחמד ונוירה, היה נשוי לנאהד ואב לשני בנים. הוא שירת כקצין, לחם וכמפקד במערך המבצעים המיוחדים באגף המודיעין. אחרי מותו הוענק לו על ידי הרמטכ"ל, רב אלוף אביב כוכבי, ציון לשבח על פעילותו במביצע, לאחר שהפגין אחריות, מנהיגות, קור רוח, ואומץ לב עילאי תחת אש על מנת להגן על חבריו, מתוך יוזמה וחתימה למגע. מחמוד ח'יר אל־דין נולד ב־28 בדצמבר 1977 בכפר חורפיש שבנגלי העליון, ולו שבעה אחים ואחיות. מחמוד, בן העדה הדרונית, גדל במשפחה מסורתית שחינכה אותו לדאגה לסבירי



בנו של מחמוד בטקס הענקת התואר השני, אותו לא זכה לקבל | צילום: זהר שחר



סא"ל מחמוד ח'יר אל־דין. אומץ לב עילאי תחת אש



האלמנה והבן בטקס קבלת צל"ש הרמטכ"ל | צילום: דובר צה"ל

האלמנה נאהד בראיון ל"7 ימים":

"מגיע לו שכולם ידברו עליו ועל גבורתו"



מחמוד ז"ל ונאהד ח'יר אל־דין

שרי מקובר־בליקוב

התכופות בשל אופי היחידה, התמודדה המשפחה גם עם החששות ועם הראגה לש" לומי של הבעל והאב, אף שלא ידעו במה בדיוק עסק. "הוא עשה את העבודה מתוך אהבה גדולה למדינה", אומרת נאהד, "ולכן השלמנו עם זה ותמכנו בו. עם הזמן, המצב המיוחד שבו חיינו לימד אותי לסמוך על עצמי ולהזקק את עצמאותי".

מה ידעת?

"ידעתי שהוא משרת בצבא במקום מיוחד עם תפקידים מיוחדים, למרות שלא ידעתי מה זה בדיוק המקום הזה ובאיזה ררך הוא משרת. הוא גם היה סוג אחר של איש צבא. אף פעם לא ראינו אותו במדים".

על ליל מותו של בעלה סיפרה: "כשהילדים נרדמו, שלחתי לבעלי הודעה וראיתי שהוא לא קרא אותה אבל היא הת' קבלה. זה נתן לי תחושה שהכל בסדר. ניי סיתי להירדם, אבל פתאום הרגשתי שהוא מת. ממש ראיתי אותו מת מול העיניים. היום אני יודעת שזה היה בדיוק ברגע ש' צאה נשמתו.

"חמש דקות אחרי חצות אבא שלי הת' קשה. לא רציתי לענות לה. חשבתי על המ' שמעות של טלפון בשעה כזאת. אבל אבא התקשר שוב ושוב. בסוף ענית. הוא שאל אם אני בבית. אמרתי כן. אמר לי, תפתחי את הדלת. אמרתי לו למה אבא, ושתקתי. לא הייתי מסוגלת. ואבא שלי אמר, ילד' ת, תחליפי בגדים ובואי תפתחי לנו את הדלת. קמתי, החלפתי בגדים ופתחתי את הדלת. אבא עמד שם ולא הצליח להוציא הגה. ולידו היו קצינים וקצין העירייה ישר הב' נתי. שאלתי את אבא שלי, מה קרה לבעלי, איך בדיוק הוא מת, אבל הוא רק עמד מולי ובכה. אמרתי, אבל רק היום דיברתי איתו והוא אמר שהוא חוזר מחר הביתה".

בכל השנים שהוא שירת ביחידה הייתי עם יד על חורפיש, אבל בעלי תמיד שייר ביטחון והבטיח שהכל יהיה בסדר, אז סמכתי עליו. ורק בשבועות האחרונים לחיינו הייתה לי פתאום תחו' שה הדשה של חורש שקט. ולמרות שדי' ברתי איתו והתפללתי שיהזור בשלום, לא הצלחתי להירגע".

כך סיפרה נאהד, אלמנתו של סא"ל מח' מוד ח'יר אל־דין, בראיון ל"7 ימים" באפ' ריל 2019, פחות מחצי שנה אחרי שנהרג. זה היה חודש עמוס מאוד, ומחמוד הרבה להיעדר מהבית. היום היא מבינה שההכנות למבצע שממנו לא שב היו בעיצומן. אולי קלטה את המתח שלו, אולי ליבה ניבא רעות. "אני והילדים דיברנו איתו בכל יום בחורש ההוא", היא נזכרת. "אמרנו לו שא' נחננו מתגעגעים אליו, שהוא חסר לנו בבית. והוא ביקש שנשלח לו תמונות ובכל ערב אמה, 'תשמרי לי על הילדים'. הייתי אומרת לו, 'זאתה תשמור על עצמך'".

הידיעה שבמותו בעלך הציל חיים, עז' זרת לך להתמודד? "כל השנים חיינו בלי צורך להבליט את עצמנו. שנינו אהבנו את הבית ורצינו לש' מוך את החוויות שלנו לעצמנו. מאז האסון כל המדינה מדברת על בעלי, אבל הוא היה מיוחד וגיבור גם בלי קשר לשירות הצבאי ביחידה ולנסיבות מותו. הוא היה איש מלא עשייה ותרומה, ותמיד הייתי גאה שא' ני אשתו. עכשיו, לצערי בנסיבות קשות, הוא קיבל הכרה על משהו שידעתי תמיד, ולמרות שהיה מאוד צנוע מגיע לו שכולם ידברו עליו ועל גבורתו".

לצד הלימודים, ההתנדבות וההיעדרויות